

[Pelle Voigt]

hjemme, noget, som også er lykkedes ganske effektivt trods den kendsgerning, at nok flere unge mennesker i dag end nogen sinde tager afstand fra deltagelse i militærvæsenet og oprustningen.

Indtil nu har det ikke generet et flertal her i tinget at fremstille denne bevidste diskrimination som udtryk for sin absolutte modsætning, nemlig intet mindre end ønsket om lighed. Men jeg kan næppe forestille mig, at de partier, som tidligere har gennemført ordninger, som de hævdede var udtryk for en sådan lighed, i dag i fuldt alvor kan hævde, at den påståede lighed stadig eksisterer. Sådanne påstande modsiges nemlig af kendsgerningerne.

Hvis man ser på udviklingen i forholdet mellem civile og militære værnepligtige fra indførelsen af soldaterlønnen i 1976 og frem til i dag, kan man ikke andet end konstatere, at der er sket og løbende sker en forværring af de civile værnepligtiges vilkår i forhold til andre værnepligtige og i forhold til det stadig større antal, som i kraft af frinummerordningen slet ikke aftjener værnepligt. Til belysning af det vil jeg gerne pege på fem områder.

Jeg vil pege på, at man fra indførelsen af soldaterlønnen eller værnepligtslønnen påbegyndte en aftrapning af den særlige kontanthjælp i henhold til socialministeriets cirkulære af 25. oktober 1980, som nu har ført til en total fjernelse af den særlige kontanthjælp for værnepligtige. Argumentet herfor har været soldaterlønnens indførelse, men soldaterlønnen er jo ikke indført for de civile værnepligtige. Her er sket en klar forringelse. Den må have forrykket byrden i værnepligten i forhold til det, man tidligere mente var rimeligt.

Som jeg har anført i min indledende grundelse for forespørgslen – og her kommer jeg til det andet punkt – reguleres de civile værnepligtiges ydelsesforhold på en anden måde end de værnepligtiges løn. Der sker nemlig det, at hvor man regulerer de militære værnepligtiges løn to gange årlig, reguleres de civile værnepligtiges løn kun én gang om året og på den måde, at den reguleres procentuelt i forhold til, hvad de militære værnepligtige får udbetalt. Det betyder, at der for hver regulering bliver en større kontantforskel i ydelsen til civile og militære værnepligtige. Det må, hvis man skal fastholde det

tidligere synspunkt om, at værnepligtsbyrden engang har været ligeligt fordelt, betyde, at der er en voksende skævhed.

Så vil jeg videre pege på, at det jo faktisk var sådan før indførelsen af værnepligtslønnen i 1976, at de økonomiske ydelser til militære og civile værnepligtige var ens, og at den ulighed, der nu eksisterer, givetvis med en gnist af logik i behold må betyde, at der allerede fra indførelsen af værnepligtslønnen naturligvis generelt er sket en forringelse.

Som et fjerde punkt vil jeg pege på, at den værnepligtsbyrde, som nu hviler på de civile værnepligtige, i forhold til andre unge sessionsindkaldte mænd bliver tungere og tungere, i kraft af at stadig færre mennesker i dette samfund faktisk aftjener deres værnepligt. Samtidig med at denne forværring finder sted for de civile værnepligtige, sker der altså det, at de diskrimineres i forhold til et stadig voksende antal, som trækker frinummer, som er i stand til at blive på arbejdsmarkedet i den udstrækning, der da er arbejde, og hvis ikke så kan få arbejdsløshedsunderstøttelse. Her er også tale om en klar diskriminering.

Så vil jeg til sidst som et femte punkt pege på spørgsmålet om værnepligtens indhold, som jo er blevet fremhævet som et af beviserne på, at værnepligtsbyrden i dag er ligeligt fordelt. Der vil jeg først sige, at det forekommer mig ubegribeligt, at man overhovedet kan fastsætte en løn for militære værnepligtige, når man ikke kan sige noget præcist om, hvordan deres arbejdstider forholder sig. Jeg er klar over, at der er store forskelle – det vil jeg sige til indenrigsministeren og de andre ordførere – men jeg ved, at der må eksistere nogle betragtninger, som gør, at man har fastsat de militære værnepligtiges lønninger til det, de får nu, og ikke til noget andet. Der må altså være en klar fornemmelse af, hvordan byrden her er fordelt i den nuværende situation.

Der er sket det, at stadig flere tjenestegrene, stadig flere militære værnepligtige er under forhold, hvor de opfordres til at overholde en 40 timers arbejdsuge i lighed med de civile værnepligtiges arbejdstid. At nogle har længere arbejdstid, er der ingen tvivl om, men vi er også bekendt med tilfælde, hvor den faktiske arbejdstid er kortere end 40 timer.